

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w toku przewodu sądowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 18 października 2016 r. w godzinach rannych S. F. zaparkował swój pojazd marki H. (...) o nr rej. (...) w pobliżu ronda im. (...). P. (...) u zbiegu ulic (...) w S.. Na samochodzie mężczyzna umieścił informację ze swoim numerem telefonu oraz wiadomością, iż samochód jest na sprzedaż. Około godziny 10:35 wykonujący czynności służbowe w rejonie ronda funkcjonariusz Policji M. S. zauważył, jak nieznany mu mężczyzna trzymanym w reku kamieniem uderza w lewy bok pojazdu S. F.. Policjant natychmiast przystąpił do interwencji, krzycząc "Policja, rzuć kamień". Na słowa funkcjonariusza mężczyzna zaczął uciekać w kierunku ul. (...), lecz po krótkim pościgu został zatrzymany przez M. S., który wytrącił mu z ręki kamień. Po wylegitymowaniu sprawcą okazał się nim mieszkaniec S. A. M.. M. S. powiadomił o incydencie dyżurnego KPP S.. Około godziny 10:50 na miejsce zdarzenia z polecenia dyżurnego przybył inny funkcjonariusz miejscowej jednostki Policji J. W. (1), a następnie pokrzywdzony S. F.. Policjanci udali się z zatrzymanym sprawcą do budynku KPP w S., gdzie został zbadany jego stan trzeźwości – z wynikiem negatywnym. A. M. nie potrafił podać logicznych powodów swojego zachowania. W wyniku uderzenia kamieniem w samochodzie marki H. (...) o nr rej. (...) powstało uszkodzenie lewych tylnych drzwi wraz z szybą. Wartość szkody została wyceniona na kwotę 800,00 zł.

A. M. nie był dotychczas karany za przestępstwo. Utrzymuje się z emerytury w wysokości około 1.100,00 zł miesięcznie. Nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Mężczyzna w przeszłości leczył się psychiatrycznie, lecz aktualnie nie przejawia objawów choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego, które znosiłyby jego zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Z uwagi jednak na organiczne zaburzenia osobowości z rozpoczynającym się otępieniem jego zdolność do rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu i pokierowania swoim postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona oraz zachodzi prawdopodobieństwo, iż może dopuszczać się on podobnych czynów w przyszłości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo na podstawie wyjaśnień oskarżonego A. M. (k. 97 i 23), na podstawie zeznań pokrzywdzonego S. F. (k. 97v. i 2v.-3), zeznań świadków J. W. (1) (k. 97v.-98 i 26v.) i M. S. (k. 98 i 18v.), opinii sądowo – psychiatrycznej (k. 39-44), a także dowodów z dokumentów w postaci kserokopii dowodu rejestracyjnego pojazdu marki H. nr rej. (...) (k. 5), kserokopii polisy ubezpieczeniowej (k. 6), protokołu oględzin (k. 7-8), dokumentacji fotograficznej (k. 9-11), protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 14), wyceny kosztów naprawy (k. 25), informacji z K. (k. 29 i 89) oraz danych osobowych (k. 30).

Oskarżony **A. M.** nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i w toku postępowania przygotowawczego odmówił składania wyjaśnień, wskazując jedynie, iż był leczony psychiatrycznie w S. u lekarza P. oraz, że przebywał w szpitalu psychiatrycznym w Ł.. Przedmiotowe wyjaśnienia zostały odczytane na rozprawie przed Sądem wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa oskarżonego, który osobiście pokwitował odbiór wezwania.

Sąd zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego w części, w której wskazał on, iż w przeszłości był leczony psychiatrycznie zasługują na wiarę, albowiem znalazły potwierdzenie w treści opinii sądowo – psychiatrycznej i tylko w takim zakresie stanowiły one podstawę do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie. Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżonego, a ściślej rzecz ujmując jego procesowemu oświadczeniu, iż nie przyznaje się do dokonania zarzucanego mu czynu, albowiem sprawstwo oskarżonego w sposób jednoznaczny wynika z pozostałych dowodów zebranych w sprawie, a w szczególności z zeznań bezpośredniego świadka M. S..

Sąd w całości dał natomiast wiarę zeznaniom pokrzywdzonego **S. F.** oraz świadków **J. W. (1)** i **M. S.**, którzy zwłaszcza w zeznaniach składanych w toku dochodzenia i potwierdzonych na rozprawie w sposób logiczny, spójny

i przekonująco opisali okoliczności zdarzenia z dnia 18 października 2016 r. W ocenie Sądu przedmiotowe zeznania są nadto bezstronne i obiektywne, znajdują przy tym potwierdzenie w materiale dowodowym sprawy, zaś ich treść nie była kwestionowana przez obronę. Mając dodatkowo na uwadze okoliczność, iż stan faktyczny sprawy nie budzi w rozpoznawanym przypadku żadnych wątpliwości brak jest potrzeby dokonywania bardziej szczegółowej analizy zeznań pokrzywdzonego i w/w świadków w niniejszym uzasadnieniu.

W pozytywny sposób Sąd ocenił niekwestionowane przez strony wnioski dopuszczonej na etapie postępowania przygotowawczego opinii biegłych lekarzy psychiatrów **P. C.** i **J. W. (2)** oraz biegłej psycholog **J. K.**, z których wynika m. in., iż pomimo leczenia psychiatrycznego oskarżony nie przejawia objawów choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego, które znosiłyby jego zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu i pokierowania swoim postępowaniem oraz, że z uwagi na organiczne zaburzenia osobowości z rozpoczynającym się otępieniem jego zdolność do rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu i pokierowania swoim postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona i zachodzi prawdopodobieństwo, iż może dopuszczać się on podobnych czynów w przyszłości. Zdaniem Sądu wskazana opinia sądowo - psychiatryczna jest rzetelna i fachowa, zaś argumentacja biegłych, od lat opiniujących na potrzeby spraw prowadzonych w sądach okręgu (...), jest jasna, jednoznaczna i w pełni przekonująca. Podkreślenia wymaga okoliczność, iż w toku postępowania przed Sądem żadna ze stron nie domagała się wydania opinii przez inny skład biegłych, ani też jej ustnego uzupełnienia w formie przesłuchania biegłych na rozprawie.

W pozytywny sposób Sąd ocenił wartość dowodową pozostałych dowodów pisemnych zaliczonych w poczet materiału dowodowego sprawy w postaci kserokopii dowodu rejestracyjnego pojazdu marki H. nr rej. (...), kserokopii polisy ubezpieczeniowej, protokołu oględzin, dokumentacji fotograficznej, protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, wyceny kosztów naprawy, informacji z K. oraz danych osobowych. Wymienione dokumenty, jako obiektywne dowody korespondują z wiarygodną częścią materiału osobowego, zostały sporządzone przez osoby do tego upoważnione i we właściwej formie oraz nie były w toku postępowania kwestionowane przez żadną ze stron.

W sprawie niniejszej A. M. został oskarżony o to, że w dniu 18 października 2016 r. w S., pow. (...), woj. (...) poprzez celowe uderzenie kamieniem dokonał uszkodzenia lewych tylnych drzwi wraz z szybą w samochodzie marki H. (...) o nr rej. (...) powodując straty o wartości 800 zł na szkodę S. F., przy czym jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu i kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, tj. o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk. Mając na względzie zgromadzony w niniejszej sprawie i oceniony w zaprezentowany wyżej sposób materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony istotnie wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu. Zdaniem Sądu wina oskarżonego nie budzi wątpliwości.

Stosownie do treści art. 288 § 1 kk podlega karze ten, kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku. Przedmiotem ochrony cytowanego wyżej przepisu jest cudza własność. Przepięstwo to ma charakter materialny, albowiem do jego znamion należy skutek w postaci m. in. uszkodzenia cudzej rzeczy, przez co należy rozumieć naruszenie lub uszczuplenie jej substancji materialnej lub takie oddziaływanie na rzecz, które powoduje istotne ograniczenie jej właściwości użytkowych, ale które nie powodują jej całkowitego unicestwienia. Jest to przestępstwo umyślne, które można popełnić zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym.

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy wskazać należy, że brak jest jakichkolwiek wątpliwości, co do tego, że oskarżony, uderzając co najmniej dwukrotnie kamieniem w lewe tylne drzwi pojazdu pokrzywdzonego spowodował jego uszkodzenie w rozumieniu w/w przepisu, przy czym wartość szkody wskazana przez mechanika samochodowego w dokumencie na k. 25 na kwotę 800,00 zł przesądza o tym, iż w rozpoznawanym przypadku mamy do czynienia z przestępstwem z art. 288 § 1 kk, nie zaś jego wykroczeniowym odpowiednikiem z art. 124 § 1 kw (konstrukcja tzw. czynu przepołowionego). Brak jest też wątpliwości, co do tego, iż przedmiotowy samochód stanowił dla oskarżonego cudzą rzecz w rozumieniu cytowanego wyżej przepisu. W ocenie Sądu materiał dowodowy sprawy wskazuje również w sposób jednoznaczny na umyślność działania oskarżonego, który celowo uderzał kamieniem w samochód, zaś po tym, jak usłyszał okrzyk interweniującego policjanta podjął próbę ucieczki. W świetle niekwestionowanej w toku postępowania opinii biegłych psychiatrów i psychologa wydanej po przeprowadzeniu

badania oskarżonego, pomimo, iż jak wynika z zeznań funkcjonariuszy Policji, zatrzymany nie potrafił wskazać w ich obecności logicznego motywu swego zachowania, brak jest podstaw do przyjęcia, że oskarżony nie był zdolny do rozpoznania znaczenia zarzucanego mu czynu i pokierowania swoim postępowaniem, lecz jedynie, iż przedmiotową zdolność miał ograniczoną w stopniu znacznym, skutkiem czego może ponosić odpowiedzialność karną za zarzucane mu przestępstwo.

Zasadniczym problemem w niniejszej sprawie, wobec braku wątpliwości, co do stanu faktycznego, była kwestia właściwej reakcji prawno - karnej na czyn, którego dopuścił się oskarżony. Zdaniem Sądu, o ile jako całkowicie pozbawiony podstaw prawnych i faktycznych należało ocenić wniosek końcowy obrońcy o uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanego mu czynu, wynikający zapewne z samego faktu, iż oskarżony nie przyznał się do jego popełnienia, wbrew jednoznacznym dowodom przeciwnym, o tyle Sąd w pełni zgodził się z sugestią obrony, iż orzekanie w niniejszej sprawie zarówno kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jak też kary ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne jest niecelowe oraz, że należałoby rozważyć wymierzenie oskarżonemu niewielkiej grzywny lub warunkowe umorzenie postępowania karnego. W ocenie Sądu ogół okoliczności sprawy przemawia w rozpoznawanym przypadku za pierwszą z w/w opcji. Zdaniem Sądu bowiem przeciwko warunkowemu umorzeniu postępowania karnego w niniejszej sprawie przemawia w istocie jedna, aczkolwiek zasadnicza okoliczność. Otóż jedną z przesłanek do zastosowania przedmiotowej instytucji, jest zgodnie z treścią art. 66 § 1 kk przekonanie Sądu, iż pomimo warunkowego umorzenia postępowania sprawca będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Tymczasem z opinii sądowno – psychiatrycznej wynika, iż takie prawdopodobieństwo zachodzi, skutkiem Sąd doszedł ostatecznie do przekonania, że warunkowe umorzenie postępowania w niniejszej sprawie nie powinno zostać orzeczone. W tej sytuacji Sąd uwzględnił alternatywny wniosek obrońcy o orzeczenie wobec oskarżonego niewielkiej grzywny, przy czym doszedł do wniosku, iż zamiast orzekania jej w ramach nadzwyczajnego złagodzenia kary zasadne będzie orzeczenie jej w trybie art. 37a kk, który stanowi, iż jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił w pierwszej kolejności ogólne dyrektywy jej wymiaru określone w art. 53 § 1 kk, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu oraz biorąc pod uwagę cele indywidualno - prewencyjne kary, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd uwzględnił w szczególności motywację i sposób zachowania się oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa oraz rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu. Przy wymiarze kary Sąd starał się uwzględnić ogół okoliczności dla oskarżonego łagodzących i obciążających. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił jego dotychczasową niekaralność, zaawansowany wiek i stan zdrowia psychicznego, niezależnie od tego, iż znalazł on już odzwierciedlenie w opisie czynu oraz przyjętej kwalifikacji prawnej, a także relatywnie nieznaczną wartość szkody. Z drugiej strony Sąd miał na uwadze okoliczność, iż sprawca próbował zbiec z miejsca zdarzenia, jak też fakt, iż dotychczas nie podjął żadnych działań zmierzających do naprawienia wyrządzonej szkody.

W rezultacie, wążąc wszystkie w/w okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, iż w realiach rozpoznawanego przypadku adekwatne będzie wymierzenie oskarżonemu grzywny w symbolicznej wręcz wysokości 50 stawek dziennych, po ustaleniu na podstawie art. 33 § 3 kk wysokości jednej stawki dziennej na minimalną przewidzianą przez ustawę kwotę 10,00 zł. Zdaniem Sądu tak orzeczona kara (kwotowo w wielkości, jak za wykroczenie) będzie adekwatna do wagi czynu przypisanego oskarżonemu, stopnia jego winy oraz pozostałych okoliczności o charakterze przedmiotowo - podmiotowym, w tym wskazanych wyżej okoliczności obciążających i łagodzących. Sąd nie podzielił przy tym na obecnym etapie postępowania obaw obrony, iż w sprawie może dojść do osadzenia oskarżonego w zakładzie karnym w ramach zastępczej kary pozbawienia wolności w zamian za nieuiszczoną grzywnę. Po pierwsze bowiem ma on stałe źródło dochodu w postaci emerytury w kwocie około 1.110,00 zł, skutkiem czego będzie w stanie spłacić orzeczoną grzywnę, choćby w ratach, a ponadto w sprawie istnieje możliwość wyegzekwowania przedmiotowej grzywny w drodze egzekucji komorniczej, zaś w postępowaniu wykonawczym Sąd również ocenia przecież zdolność

skazanego do odbywania zastępczej kary pozbawienia wolności i w przypadku, jeśli stan zdrowia psychicznego skazanego na to nie pozwalał nie zarządziłby jej wykonania.

W ocenie Sądu brak jest podstaw w realiach rozpoznawanego przypadku, aby uznać, iż orzeczona grzywna, wymierzona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, zarówno w zakresie ilości stawek dziennych, jak i wysokości jednej stawki dziennej, nawet w kontekście stosunkowo niewielkich możliwości finansowych oskarżonego, jest karą surową, a tym bardziej rażąco surową, tym bardziej w kontekście aktualnie obowiązujących przepisów o zatarciu skazania, które przewidują zatarcie skazania z urzędu w przypadku skazania na grzywnę samoistną już po roku od wykonania grzywny oraz możliwości spłaty grzywny w ratach.

Na podstawie art. 46 § 1 kk, mając na uwadze kompensacyjny cel postępowania karnego oraz wnioszek pokrzywdzonego (k. 97v.) Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz S. F. kwoty 800,00 zł.

W oparciu o treść przepisów art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), mając na względzie zasygnalizowaną wyżej sytuację materialną i zdrowotną oskarżonego oraz okoliczność, iż został na niego nałożony obowiązek naprawienia szkody w relatywnie wysokiej, jak na jego możliwości płatnicze kwocie, Sąd zwolnił oskarżonego od opłaty oraz wydatków postępowania w całości, obciążając nimi Skarb Państwa.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu uzasadniają natomiast przepisy § 2 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 i w zw. z § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu płat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714).

Z powyższych względów i na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł, jak w sentencji.